

Конгрес
Українських
Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net www.cun.org.ua 31 липня 2014 року № 31 (558)

ТАМ, ДЕ НЕБЕСНА СОТНЯ ПОЛЯГЛА...

Цей пам'ятник символізує незламність. І козацьку вольницю. Він стоїть на головному Майдані України, за словами геніального українського поета, – «там, де Небесна сотня полягла».

Козацький кінь, як і його друг-господар Мамай, – втілення вічного прагнення української землі та її людей до свободи. У природному пориві до неї летять розгнуздані коні, і нема їм спину, аж поки не відчують привілля безмежного степу, де ніщо не загрожує їхній вольниці. Для козака ж, як він сам мовить, – «степ широкий, то мій брат», бо степ – це воля, а який козак без неї?

Свобода – коштовний скарб. За нього впродовж тисячоліть заплачено життями мільйонів українців. Вони – праведники. Той, хто впав на полі бою за свою землю, за свій народ, має від Господа прощення гріхів. І душу його оселяє Всевишній там, де – такі, як він, праведні, спочивають. Розповідають, що до однієї із Матерів Небесної сотні прийшов уві сні Син. У нього було просвітлене обличчя, і він мовив: «Ми у вирії… Не плачте, матері…»

Небеса цінують свободу та її воїнство…

 ПРАВДА КЛИЧЕ

Дмитро ПАВЛИЧКО

КІНЬ

Мій кінь стоїть у Києві на площі,
Там, де Небесна сотня полягла.
Він чує дзвони з Гощі й Пирогощі,
Зі Львова, з Космачá й мого села.

Тремтить людськá душа в його статурі,
А біля нього батько мій сидить,
Відклавши шаблю, грає на бандурі
І тужно дивиться в сумну блакить.

Все чує гордий кінь, але не плаче,
Він дивиться, немов Господь, згори.
Я чую – він говорить: «Встань, козаче,
Зайди між синьо-жовті прапори

І глянь, як сяє сонце наше рідне,
Відбите в дзеркалі твого сідла,
І шаблю підніми, й на Поле Східне
Полетимо, як месницька стріла!»

Мій кінь прекрасний, танцюристі ноги,
Чоло високе, очі повні мрій.
Він пам'ятає всі свої дороги,
Під Конотопом – переможний бій.

Мій кінь – то дух, то вчитель мого тата,
Повстанець він, сурмач, а не втікач,
На танки він летів, немов граната, –
Дивись, на нього, друже, – і не плач!

25.07.2014

 ГЕОПОЛІТИКА

США та ЄС: САНКЦІЇ ПРОТИ РОСІЇ

У вівторок, 29 липня, посли країн-членів ЄС ухвалили рішення про запровадження санкцій третього рівня щодо Російської Федерації через її агресію проти України.

Санкції стосуються енергетичного та фінансового секторів, а також продукції військового та подвійного призначення. За попередніми даними рішення ЄС про запровадження санкцій набувають чинності сьогодні.

До європейських лідерів приєднався приєднався президент США. Так, Барак Обама заявив, що Америка приєднується до ЄС і запроваджує нові санкції проти Москви у галузях енергетики, оборони та фінансів. «Серйозні санкції, які запроваджуються з сьогоднішнього дня, покликані чинити додатковий тиск на Росію, в тому числі на оточення пана Путіна і компанії, які сприяють незаконній діяльності Росії в Україні», – заявив американський президент.

«Ми припиняємо експорт окремих товарів і технологій для російського енергетичного сектора, – пояснив Барак Обама. – Ми поширюємо наші санкції на інші російські банки і оборонні компанії. І ми заморожуємо кредити, які сприяли експорту товарів до Росії, а також фінансування проектів економічного розвитку в Росії».

Раніше міністерство фінансів США включило до списку організацій, на які поширюються санкції, ще три російських банки: ВТБ, «Банк Москви» і «Россельхозбанк».

«Це не нова холодна війна, це вельми конкретний крок, який стосується небажання Росії визнати за Україною право обирати власний шлях, – наголосив пан Обама. – Якщо ви послухаєте президента Порошенка, якщо ви послухаєте український народ, ви побачите, що всі вони говорять про бажання встановити добросусідські відносини з Росією. Однак вони не можуть допустити, щоб Росія озброювала сепаратистів, які займаються руйнівною діяльністю на сході України, підриваючи тим самим здатність Києва до мирного самоврядування».

У спільній заяві президент Європейської ради Герман ван Ромпей та президент Єврокомісії Жозе-Мануель Баррозу пояснили причини та цілі санкцій.

«Ці рішення обмежать доступ до ринку капіталів ЄС для російських державних фінансових компаній, встановлять ембарго на торгівлю зброєю, запровадять заборону на експорт товарів подвійного призначення військовим установам та скоротять доступ Росії до технологій, зокрема в нафтовій галузі», – йдеться у заяві.

«Санкції повинні стати серйозним попередженням: незаконна анексія та навмисна дестабілізація сусідніх суверенних країн не прийнятні у Європі XXI століття. Коли спіраль насильства виходить з-під контролю і призводить до вбивства майже 300 мирних жителів, ситуація вимагає термінових і рішучих заходів реагування», – сказано в заяві.

ЄС готовий переглянути свої рішення й відновити співпрацю з Росією за умови, що вона активно та «без двозначності» почне діяти задля вирішення кризи в Україні.

Частина санкцій вже діє

Проти кількох російських посадовців та політиків і організацій, яких ЄС вважає причетними до дестабілізації ситуації в Україні, санкції вже запроваджені.

Минулого тижня ЄС додав 15 фізичних осіб та 18 організацій до свого списку санкцій. Вони включали російську Федеральну службу безпеки, голів розвідки та президента Чечні.

Заклики до ЄС діяти рішучіше пролунали 17 липня після падіння на Донбасі авіалайнера Malaysia Airlines. Тоді загинули всі 298 людей, які перебували на борту.

 НАЦІОНАЛЬНА БЕЗПЕКА

УКРАЇНА – СОЮЗНИК США

Американський сенат ухвалив у цілому розроблений ще в травні цього року законопроект, що надає Україні, Грузії, Молдові статус країн – союзників США поза НАТО. Останнє слово – за президентом Обамою.

Для України, яка живе в умовах неоголошеної війни з Росією, закон має велике значення. Статус головного союзника Сполучених Штатів Америки дозволить нашій країні підсилити свою національну безпеку. Так, у разі прямої військової агресії з боку Росії США можуть ввести свої війська в Україну для її захисту від ворожого вторгнення. Крім того, статус союзника США відкриває можливість для постачання в Україну зброї, що для нас надзвичайно важливо. Адже, як відомо, більшість країн не ризикують продавати Україні сучасне озброєння, остерігаючись непрогнозованих кремлівських звершників.

Ще один важливий критерій союзництва – це співпраця наших збройних сил, розвідок, контррозвідок, можливість переозброєння армії, тренування на нових видах озброєнь, координація зусиль.

Варто наголосити, що завдяки такому рішенню США сформували в Європі власну геополітичну вісь. А це підвищує роль і авторитет Штатів у світі.

Ольга ДМИТРЕНКО

Продовження теми на 3-й стор.

ПОЗИЦІЯ

Адам Міхнік: «На Сході України вирішується майбутнє Європи»

Відомий польський діяч, один із лідерів «Солідарності», засновник і редактор «Газети виборчої» Адам Міхнік звернувся з листом до світової спільноти щодо ситуації в Україні. До його звернення приєдналися редактори провідних газет Європи. Вони звернулися з відкритим листом до урядів країн ЄС з вимогою зупинити агресію Росії щодо України. Звернення А.Міхніка, яке ми вміщуємо нижче, опублікували провідні газети Європи.

Сумним спогадом XX століття назавжди залишиться брехня, дурість, лицемірство і мовчання інтелектуальної еліти – людей науки, культури і медіа щодо прогресуючих успіхів тоталітарних режимів – нацистського і сталінського. Примружування очей на анексію Австрії, Чехословаччини, а також балтійських країн у той час, є соромом Європи. Ніхто так красиво не говорив про мир і право народу, як Гітлер і Сталін. Ніхто не спричинив стільки злочинів, як ці диктатори.

Сьогодні Європа мовчить про агресивну, імперіалістичну політику президента російської Федерації Володимира Путіна. Захід толерує авантюрну політику, яка явно загрожує суверенності інших держав: Молдови, Латвії, Грузії, і, передусім, України.

Європейський союз поводиться так, начебто він є нейтральною Швейцарією сьогоднішнього світу – це стосується передусім політичних і бізнес-еліт. Але Європа – не Швейцарія. Це континент, на якому вибухнули дві криваві світові війни.

Саме тому ми – люди культури, науки, медіа, маємо обов'язок бути чуйними, і, як капітолійські гуси, застерігати наші країни. Нам не можна воскрешати давні ілюзії, не можна піддаватися давньому конформізму. Ми маємо закликати провідників країн Союзу, аби вони ставили чоло агресивній політиці Путіна.

Ми не ототожнюємо Путіна з російським народом – так само, як колись не ототожнювали з російським народом Брежнєва, коли він розв'язав авантюру в Афганістані. Голосом чесної і відважної Росії був тоді Андрій Сахаров, який сказав тоді про інтервенцію в Афганістан у російському парламенті: «Ганебна війна».

Сьогоднішня війна з Україною, яка розпочалася з анексії Криму, а продовжилася провокаціями на Сході країни, також є ганебною, трагічною і небезпечною. Її супроводжують рішення, типові для диктатур, які придушують демократичні свободи в Росії.

Політика поступок є дорогою в нікуди.

Путін не є політиком європейського типу – це політик, який займається перманентним авантюризмом. Багато фактів говорить про те, що він вже відкрив скриньку Пандори – з Росії в Україну перекочовують натовпи шовіністів, любителів поневолювання і крові. Озброєння цих бандитів новітньою військовою технікою є злочином.

Досвід вчить, що діалог з Путіним, не підкріплений єдністю і рішучістю, є марною тратою часу. Він не рахується з слабкими і безвольними – а саме так він сьогодні сприймає країни ЄС, які кидають слова на вітер і намагаються показати Кремлю чергові «червоні лінії». Путін продовжує постачати зброю і найманців, концентрувати свої війська уздовж кордону. Та українці мають право на вибір європейського шляху демократичних стандартів, мають право на життя у чесній державі. Можливо, сьогодні на Сході України вирішується майбутнє усього ЄС.

Відповіддю Європи має бути солідарна позиція членів ЄС і застосування усіх засобів тиску: унеможливлення постачання будь-якої зброї в Росію, економічні і політичні санкції.

ХАРКІВСЬКІ (І НЕ ТІЛЬКИ) ХРОНІКИ

ДОРОГА НА ДОНЕЦЬК

Дорога від Маріуполя в бік Донецька, якою 21 липня відвозили бійцям на передову транспорт, прилади, амуніцію і харчі, – це…

Абзац. Виразнішої ілюстрації ставлення регіональної олігархії до мешканців краю не треба й шукати. Повністю зносить дах і виносить мозок. Пара годин безперервного трясіння по ямах, і водій буса Валентин Бондаренко поділився, що достатньо дня такого їздочення, аби наступного – його відправили до божевільні. Уявіть на хвилиночку, що тутешнє населення цими «дорогами» їздить усе своє свідоме життя.

Пам'ятаєте знамените гоголівське «про дурачків і дороги»? Так, може, в них і є джерело садомазовірування терористів у Росію, хоч вона їх трощить на кордоні як кроликів, й інфернальної нелюбові до Штатів, кордони яких за тридев'ять земель…

Отож, виїхавши зранку з Бердянська, на маріупольському блокпосту зустрілись із всім відомим з переломного моменту Майдану Володимиром Парасюком, якому призначалась коробка з цінними ліками. Він мав розвезти їх на своїй нью-тачанці по вкрай гарячих точках, бо в нього перша категорія допуску. Він же по мапі показав Валіку і Богдану – головному перевізнику джипа на передову, як не схибити й не потрапити до Бєса в пекло. І дійсно, проїжджаючи розбомблені і прострілені блокпости під Волновахою, по спині раз у раз пробігав холодок. Але написи на пофарбованих в жовто-блакитне зупинках селищ із промовистими назвами «Хлібодарівка», «Злотоустівка», «Пробудження» вселяли оптимізм.

На околицю «Мирного» за гостинцями прибув бетер з розвідниками. Уперше за три місяці на фронті хлопці отримали все, що замовляли! І це було стільки радощів, ніби уві сні малим ти отримуєш вимріяну іграшку. Хоч зараз, звісно, нікому з хлопців не до сну. Москалі ж з «Градів», не уві сні, по них палять. Але малюночки і листи від дівчат і малечі обережненько позгортали й заховали в потаємні кишені, ближче до серця. Кажуть: «Буде зі мною всю війну.» І ще іконки, молитовники із побажаннями парафіян Свято-Дмитрівської церкви – теж миттєво розібрали. Вдячні, що зможуть Ісуса і Богородицю перед боєм просити про своє життя, і друзів… Попрощавшись із нами, хлопці взяли курс на Донецьк – викурювати звідти терористів.

А коли вже доїжджали тим же вечором до Одеського польового шпиталю – одна за одною нас обганяли «швидкі». Сепаратів у Донецьку та Луганську загнали в кут, і вони аки пси оскаженіли. Багато у цей вечір привезли поранених.

А Валік якраз кровозупиняючі жгути ізраїльські і стабілізатори для хірургії доставив. Їх з нашої діаспори передали. І ще від Олега Медуниці, депутата ВР, на вагу золота для важкопоранених привезли ліків. Заступник начальника шпиталю, він у вишиванці на фото, сказав, що в них за весь час – жодного «200-го». Всіх рятують з Божою поміччю. Цікаво – книжок набрав у нас лікар по самі вуха. Дивна річ взагалі: війна, кров, насилля – а бійці кажуть, що ніколи в мирному житті не хотілось так читати, як от у затишші між боями. Лірику особливо.

Взагалі ця поїздка дуже оперативною вийшла. Приїхали, розвантажились, теплими словами обмінялися, поцьомалися, обійнялися зі всіма – і по конях. Без тому, щоби воду товкти…

P.S. Ще у Пологах на блокпосту із таким мачо старшим, воїном-грузинобандерокозаком познайомились. Супер!!! Звуть Азмол. Він всі війни з Рашею пройшов у себе вдома. І тепер «За нашу і вашу свободу» стоїть на підступах до Запоріжжя. Так хлопці-оборонці посвідчили, що онуку свою вже навчив, як у "яблучко" окупанту встромляти.

Поки розмовляли, біженці під'їхали з Донецька. Теж грузинська родина. У Сухумі збудували дім – росіяни знищили, у Гаграх – розбомбили. Приїхали до Донецька, обжилися, дім збудували. Але і сюди вліз «добрий Путін»… Тепер от до родичів у Харків пробираються. Може там їх не дожене…

АЗОВ І «ДОМІК У МОРЯ»

На вітання «Слава Україні!» у телефонній трубі звучать, зазвичай, три типових відповіді:

– «Та пошла ти…»

– «Чьо-чьо ???»

– «Героям Слава!», «Смерть ворогам!», «Рідненькі! Ура! Ми вас знайшли! Як до вас доїхати???»

У пансіонаті «Домік у моря» на березі Азовського моря Бердянська відпочивають майже стовідсоткво проукраїнські біженці Луганська і Донецька з дітками.

Я про це знати б не знала, якби пару днів тому, перебуваючи у мами в Мелітополі, не вирішила, що мені конче треба побачили, що там, на Півдні, у 100-кілометровій зоні АТО, за ситуація. З автовокзалу Бердянська кожні 15 хвилин за розкладом під промовистим закликом «Едем домой!» їдуть маршрутки до пунктів війни: Горлівки, Донецька, Луганська, Волновахи, Амвросіївки і т.д.

Тож, вийшовши з автобусу «Мелітополь-Бердянськ», пішла узбережжям шукати рідних по духу людей – українських націоналістів.

Через пару кілометрів бачу – над триповерховою будівлею, біля моря з великими кораблями і білими човниками, майорить наш прапор. Зайшла на територію – одразу чемно покликали підійти до барної стойки. На питанннячко: «Кого шукаєте? Чим можемо допомогти?» відповіла, що цікавлюся ситуацією, настроями бердянської громади. «А-а. Тоді вам до дяді Саші. Хвилинку. Зараз наберу боса.» – «Пане Олександре! Тут до вас прийшли! Спускайтеся». Хвилин за п'ять до мене підійшов міцний блакитноокий із добрим відкритим обличчям власник пансіонату. «А ви звідки?» – «З Харкова» – «І я з Харкова, хоч тут у Бердянську народився і виріс». – «А ви такого-то знаєте?» – «А той зараз у місті?» – «А що з тим-то – видужав?»

Зрозуміли, що з одного середовища. – «Ну, можете увімкнути диктофон». Він поділився зі мною, як збудував цю красиву фортецю, що задум був організувати відпочинок для родин з дітьми. Усі його співробітники – це водночас бармени, сторожі і вихователі дітей. Наймають на літо фахівців з розвиваючих ігор, мовників.

Цього ж літа вся специфіка у тому, щоби в готель не потрапили суб'єкти із проросійськими настроями. За цим слідкує його дружина, корінна москвичка, в недавньому минулому – журналістка «Комсомольской правди». Вони побралися після агресії Кремля проти Грузії, коли Анна зрозуміла, що сприймає події діаметрально протилежно до загалу «Комсомолки». Переїхала в Україну. Коли почався Майдан, участі не брала – вважала некоректним, бо ж громадянка іншої держави. І лише коли Путін вліз у Крим, вирішила, що час її особистої боротьби з рашизмом настав.

Вона займається забезпеченням харчами наших захисників на Півдні, інформує на своїй сторінці у Фейсбуці бердянців про найважливіші події в їхньому регіоні. А ще перекриває своїм автом дорогу з однобічним рухом, коли назустріч їдуть донецькі «бички». У розмові вирішила попросити в Анни і Олександра пристанища на наступну ніч, коли на завтра волонтери з Харкова перевозитимуть транспорт і допомогу нашим бійцям під Донецьк.

Так і вийшло. Ранком наступного дня зателефонував майор Палій з батальйону «Азов». Сказав, що зустрічатиме нашу колону на бердянському блокпосту. І яке ж було здивування – побачити під псевдо майора людину, яку знала з початку 90-х. Із нею, декількома його друзями, була пов'язана драматична історія рішучого протистояння мафіозній постімперській системі у Харкові. Тепер на війну проти цієї системи разом із ними постали сотні і тисячі таких, як вони – Героїв.

Рубрику веде
Ольга РІЗНИЧЕНКО

Наші корпункти

Вінниця	Березовський В'ячеслав	(067) 258-55-71
Дніпродзержинськ	Чередниченко Олександр	(098) 242-54-87
Дніпропетровськ	Фурман Анатолій	(050) 695-83-48, (097) 243-71-72
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04597) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Кривий Ріг	Мельник Олександр	(096) 298-19-56
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Салтиченко Михайло	(067) 942-64-71
Одеса	Ролінський Володимир	(095) 678-76-73
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-34-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 54-64-07
Суми	Друзь Віктор	(096) 485-67-37
Тернопіль	Ткач Володимир	(098) 711-05-50
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(097) 285-32-96
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Савченко Максим	(067) 647-35-24
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

ГЕОПОЛІТИКА

Юрій Щербак:

ПРО МОРАЛЬНЕ ТА ГЕОПОЛІТИЧНЕ ЗНАЧЕННЯ СТАТУСУ СОЮЗНИКІВ

Поки Європа боїться визнати російську агресію в Україні, в США відкрито це обговорюють і готові допомогти Києву. Йдеться не лише про санкції, які ухвалив Вашингтон проти низки російських компаній військово-промислового комплексу, а й про реальну матеріальну та технічну допомогу.

У травні в Конгресі США було зареєстровано закон щодо запобігання російської агресії в Україні та інших суверенних державах Європи та Євразії. Нині він пройшов два читання й чекає схвалення комітету сенату з міжнародних відносин.

Цей закон передбачає надання технічної військової допомоги Україні. Від різних видів озброєння, бронежилетів, засобів зв'язку до надувних човнів, броньованих автомобілів, протихімічного, протибіологічного та протитоксичного обладнання.

У документі США підтверджують свої зобов'язання перед Будапештським меморандумом 1994 року та нагадують про подібні обов'язки Росії, яка виступила разом із Америкою та Британією гарантом «незалежності, суверенітету територіальної цілісності та кордонів України».

Але, що найважливіше, – цей закон передбачає надання Україні, Грузії та Молдові статусу союзників США, попри те, що вони – не члени НАТО. Але для набуття цього, безперечно, важливого статусу потрібно відповідати трьом критеріям:

1) мати демократично обраний уряд, шляхом вільних та чесних виборів;

2) повністю співпрацювати зі США у питаннях загальної безпеки, включаючи боротьбу з тероризмом;

3) поважати політичні та юридичні права своїх громадян, зокрема їхнє право на демократичне обрання свого уряду.

Хоча в цьому документі й не міститься такого поняття, як «війна» на сході України, але американці рішуче називають дії Росії «агресією», а ситуацію з Кримом – «окупацією» та «анексією».

«Ми продовжуємо підтримувати український народ у його боротьбі за визначення власного майбутнього», – зазначив президент США Барак Обама. Він також додав, що Вашингтон і надалі допомагатиме Україні, щоб «захистити її територіальну цілісність, тому що – як і будь-який народ – українці заслуговують на право самостійно кувати свою долю».

Схоже, що незмінність курсу США зачіпає й президента Росії Володимира Путіна. Останній звинуватив Вашингтон у «достатньо агресивній» і «непрофесійній» зовнішній політиці. Хоча, як всі переконалися, те, що останніми місяцями говорять російські лідери, – стосується передусім їх самих... Заява Путіна про те, що Росія, як ніхто, зацікавлена у вирішенні конфлікту в Україні... взагалі верх блюзнірства і цинізму.

Ми попросили екс-посла України в США, громадського діяча та публіциста **Юрія ЩЕРБАКА** прокоментувати останні ініціативи США – введення санкцій і закон проти російської агресії в Україні.

– Це надзвичайно добра позитивна новина, яка суттєво змінює геополітичну ситуацію в нашому регіоні. Конгрес США нарешті зробив дуже мудрий і серйозний крок, поставивши межі російській агресії й зарахувавши Україну, Молдову та Грузію до числа своїх союзників.

Єдине застереження – це президент Обама. Він може заветувати цей закон, коли його буде остаточно прийнято, через страх перед Росією та її реакцією.

Я зустрічався з одним високопоставленим чиновником із Вашингтона, який розповів мені, що там зростає невдоволення неефективною та нерішучою політикою Обами. На нього чиниться дуже великий тиск і з боку Державного департаменту та Конгресу США: не тільки республіканці, а й частина демократів невдоволені його політикою і тим, що США перебувають у стані пасивного споглядання ситуації щодо агресивних дій Кремля.

– Що означає для України статус союзника США?

– Цим статусом можна обійти вимогу для України стати членом НАТО. Якщо навіть на території України й не буде задіяно війська США (в чому я дуже сумніваюся), це може відбутися й у перспективі, якщо буде погіршення ситуації й почнеться широкомасштабна агресія Росії проти України. Крім того, цей статус відкриває шлюзи для постачання в Україну зброї.

Нам треба думати про перспективу, готувати наші Збройні Сили.

Перш за все, це – тренування пілотів на найновіших видах винищувачів, які можна буде взяти в лізинг (довгострокову оренду. – **Ред.**) у США. Це опанування нових видів зброї та переозброєння нашого війська. Це дуже серйозні справи, яких ми потребуємо з огляду на продовження російської агресії.

Сьогодні йде російсько-українська війна. Якщо політики побоюються оприлюднити цей факт, хоча всі знають про це, то громадська думка і ті, хто перебуває на лінії фронту, – прекрасно розуміють, заради чиїх інтересах ведеться війна. Фактично йде знищення Донбасу – промислового регіону України. Це – свідома політика з боку Росії. Всі бомбардування – не що інше, як війна на винищення (інфраструктури регіону. – **Ред.**).

Таким чином, ухвалення цього документа суттєво зможе змінити ситуацію. Будемо сподіватися, що Обама під тиском громадської думки, політичних сил, які бачать, що США втрачають свої лідируючі позиції у світі, підпише цей закон і поставить серйозну стіну перед російською агресією.

– Яким чином, на Вашу думку, може відреагувати на це Москва?

– Звичайно, сподіватися на раціональні дії Путіна ми не можемо. Те, що він робить, виходить за межі раціональних рішень. Ще дуже серйозна акція США, на яку ще не спромоглося керівництво ЄС – запровадження секторальних санкцій проти російських компаній, які очолюють люди Путіна і які творять олігархічно-державний капітал Росії та утворюють промисловий комплекс. Запровадження цих санкцій проти російських інституцій – дуже важливий крок, який через півроку матиме серйозні наслідки для російської економіки. Таким чином, Росія завдяки абсолютно авантюрним рішенням Путіна втяглася в дуже серйозний конфлікт у Європі, повинна замислитись над його продовженням або ж піти на примирення.

Путін звинуватив в усьому США. Вершина лицемірства, коли він сказав, що ніхто, як Росія, так не зацікавлений у припиненні кровопролиття в Україні. Це при тому, що всі бачили кадри, зняті в Росії, як система «град» б'є по українській території...

Але тепер черга за Європою. Хоч вона й розширила санкції, але це далеко не те, що потрібно для того, щоб зупинити знавіснілого агресора. Якщо це не зупиниться – виявиться ефект доміно – ми не знаємо, в якому місті прорветься цей ланцюг.

Європейським лідерам уже давно потрібно прокинутися й перестати думати, що вони в повній безпеці і їх не обходить російська політика.

Росіяни можуть збурити ситуацію на Балканах. Але, звичайно, на першій лінії вогню стоять країни Балтії, які викликають агресивні наміри у Росії. Ситуація надзвичайно хитка й символічна для річниці Першої світової війни. На жаль, ми стоїмо на грані Третьої світової війни.

– Яке реальне значення цей закон матиме для України?

– За цим законом Україна стає союзником США. Це означає приблизно те саме, що було під час Другої світової війни 1940 року, коли Великобританія вела війну проти Німеччини, яку підтримував Сталін. Радянський Союз постачав матеріали й підтримував агресію гітлерівської Німеччини. Але США, ще не воюючи проти Німеччини, оголосили Великобританію своїм союзником і почали широкомасштабне постачання зброї й надавати допомогу Британії.

Така велика й відповідальна країна, як США, не оголошує так просто три країни своїми союзниками.

Тим самим вони проводять межу: це – наші союзники, і ми не дозволимо їх знищувати, окупувати і змінювати їхні кордони. Цей закон має велике, моральне та геополітичне значення.

Що таке союзницькі відносини? Це дуже тісна співпраця збройних сил, розвідок, контррозвідок. Це – дуже серйозний крок із координації своїх зусиль.

Якщо якась країна не схоче відповідати цим критеріям – цей статус не буде проголошено.

США не нав'язують свого союзництва, а пропонують партнерство і союзницькі відносини. Справа кожної країни – прийняти чи відкинути їх. У цій ситуації Україна повинна негайно послати дуже серйозний політичний сигнал і прийняти це. Було б добре, якби Верховна Рада ухвалила документ, який вітає ініціативу Конгресу, і тим самим довести, що ми дуже зацікавлені в такому статусі.

– А як Ви ще прокоментуєте новину про те, що Посольство Литви в Україні виконуватиме «контактну функцію» посольства НАТО?

– Це ще один коридор важливих зв'язків. Представництво НАТО не має таких серйозних повноважень, хоч до певного часу воно абсолютно нормально відповідало нашим відносинам з НАТО. Але сьогодні, коли склалася загрозлива ситуація і ми стоїмо на порозі вторгнення російських збройних сил, повинен існувати надійний, захищений канал зв'язку, який поєднуватиме нас із НАТО. Тож ця ініціатива – абсолютно нормальна.

Ігор САМОКИШ

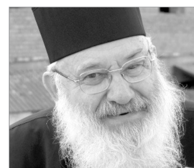
«День», 18-19 липня 2014 р.

ПОГЛЯД

НА ПОРОЗІ ВЕЛИКОГО МАЙБУТТЯ

Маємо сумлінно і відповідально не тільки критикувати владу, але й її обирати і контролювати

+ ЛЮБОМИР, Верховний Архиєпископ-емерит

Сьогодні найпопулярнішими в ЗМІ є три теми.

Перша тема – усе, що в будь-який спосіб пов'язане з воєнними подіями у східних областях України. Це самозрозуміло, тому немає потреби цього пояснювати.

Друга тема – нагальна необхідність піднести на відповідний рівень діяльність законодавчої гілки влади. За останній рік негідна поведінка представників цієї гілки влади призвела до стількох негативних наслідків у житті українського народу, що намагання змінити її склад – і якнайшвидше – стало цілком природним і необхідним.

І в цьому разі вважаю дальшу аргументацію зайвою: процитую лишень давньоримську приказку «sapienti sat» (мудрим людям більше доводити не треба).

Третя тема – громадянське суспільство повинно суворо контролювати діяльність всіх рівнів влади.

Стосовно цього я хотів би промовити кілька слів до шановних читачів, а точніше до відповідальних громадян України. Хтось може мені закинути, що після скандальних, жорстоких, немудрих рішень влади недавніх часів президентства Януковича потреба контролю її діяльності стала зрозумілою і неспростовною.

Однак хочу зробити в цій темі дещо інші акценти.

Коли ми говоримо про контроль діяльності влади, то зазвичай маємо на думці чинні владні структури чи її конкретних представників.

Проте, на мою думку, для громадян Української Держави важливішим за критичну оцінку вже наявних структур чи можновладців є поміркувати та послідовно вибрати нових людей, яким можна було б довірити дальший розвиток Революції гідності, справді світле майбутнє.

Тут хочу звернути увагу шановних читачів, що для автора цих рядків дуже важливо, аби цей крок робити на підставі індивідуального вибору. Не можна допускати, щоб слуг народу (від найвищого до найнижчого рівня) призначали провідники груп, які керуються власною користю і вигодою.

Як саме слід це робити?

Громада виборців повинна передусім докладно вивчити того, кого вибирає, періодично перевіряти, чи виконує кандидат усі зобов'язання (в іншому разі – у демократичний спосіб позбутися його).

Наведу кілька запитань стосовно кандидата, на які виборці зобов'язані знайти об'єктивні відповіді: походження; освіта; відповідність здобутої освіти і досвіду роботи майбутній посаді; фінансове становище і його передісторія; політична філософія; залежність від зовнішніх впливів; володіння здоровою суспільною концепцією і вміння її обстоювати; авторитет у людей (чи здобутий він заслужено).

Цей перелік запитань можна продовжити самостійно, щоб створити собі об'єктивний образ людини, якій ми готові довірити наше майбутнє.

Хочу попросити пробачення в читачок цього матеріалу, що дотепер про них не згадував. У мене немає жодних підстав вважати, що представниками владних структур можуть бути тільки чоловіки: маємо багато доказів того, що жінки можуть виконувати навіть дуже складні суспільні завдання.

Натомість хочу висловити думку, неприємну для лінивих і позбавлених відповідальності громадян. Участь у виборах кандидатів, яким можна довірити державну справу, вимагає зрілості, готовності присвятити багато часу та уваги суспільним справам, а легковажне ставлення до цього процесу, голосування в страху за втрату вигоди або за матеріальну заплату – це злочин.

Намагатися контролювати владу, не доклавши зусиль до її належного формування, – це також невиправдана та гідна покарання поведінка.

Завдяки Божій благодаті, найвищій жертві невинних людей під час Революції гідності на Майдані, а сьогодні завдяки готовності українських вояків захищати права свого народу ціною життя зі зброєю в руках – ми стоїмо на порозі великого майбутнього. Нехай милостивий Господь не дозволить нам не прийняти Його благодаті!

ПОЗИЦІЯ

МУЗЕЙ «ПЕРМ-36» – СОВІСТЬ РОСІЇ

Губернаторові Пермського краю Басаргіну Віктору Федоровичу, РФ, 614006, г. Пермь, тел. +7-342-253-58, gubernator@ag.permkrai.ru

Міністрові культури Російської Федерації Мединському Владимиру Ростиславовичу, 125993, ГСП-3, Москва, Малый Гнездниковский пер., 7/6, стр. 1, 2. Тел. 7 (495) 629-20-08, pisma@mkrf.ru

Шановні панове!

Тривожні вісті надходять про Музей історії політичних репресій і тоталітаризму «Перм-36», більш відомий нам як «установа ВС-389/36» у селищі Кучино Чусовського району Пермської області (тепер – край).

Півтора року тому на сайтах «Суть времени. Пермский край» http://eotperm.ru/?p=917 і «Аргументы и факты» http://www.perm.aif.ru/culture/details/122423 було опубліковано кілька інтерв'ю з колишніми наглядачами політичних таборів 70–80-х років та їхні звернення до губернатора Пермського краю і Президента Росії із закликом припинити державне фінансування музею «Пермь-36» і перекрити підтримку його з-за кордону, оскільки музей «активно веде пропагандистську діяльність, що носить антирадянський і антипатріотичний характер». Колишні наглядачі пропонували «зафіксувати офіційну мету музею на території Кучино як відтворення об'єктивної історії радянської пенітенціарної системи». Що в перекладі на просту мову означає перетворити музей політичних в’язнів на музей наших карателів.

Карателів почули: у червні 2014 Міністерство культури РФ визнало недоцільною реалізацію федеральної програми «Про увічнення пам'яті жертв політичних репресій». Надії на те, що Музей буде включений у федеральну цільову програму увічнення пам'яті жертв репресій, що він стане музеєм федерального значення, що він буде включений до списку світової спадщини ЮНЕСКО, після цього тануть.

Колишні наглядачі і кагебісти та їхні молоді послідовники з «Клубу Молотова» http://vk.com/video-25023924_169044213 активізувалися з початком війни Росії проти України. Вони відчули, що батьківщинамати знову закликає їх на ідеологічний фронт, щоб здійснити реванш, відновити СРСР. Під їхнім найближчим прицілом опинився музей «Перм-36» і його «живі експонати» – ті, хто руйнував «Імперію Зла». Насамперед колишні політв'язні-українці. Це й зрозуміло: приблизно половину контингенту радянських політичних таборів становили українці. Наприклад, на дільниці особливого (камерного) режиму в Кучино українців було 37 із 56. Це означає, що український рух за незалежність становив і становить для імперії головну небезпеку. І це правда: саме в наш час реалізуються страшні прогнози:

«Ампутація України була б для Росії смертельною» – Отто фон-Шенгаузен Бісмарк, рейсхканцлер Німеччини в 1871–1890 рр.;

«Втратити Україну – втратити голову» – Володимир Ленін, голова Раднаркому Росії в 1917 – 1924 рр.;

«Без України Російська імперія неможлива»; *«Найбільша геополітична подія XX століття – проголошення незалежності України»* – Збігнєв Бжезинські, державний секретар США в 70-х роках XX ст.

З цим згоден і Владімір Путін: *«Розпад СРСР – найбільша геополітична катастрофа XX століття»*. Для Росії, зрозуміло.

І ця катастрофа неминуча. Росії доведеться остаточно відмовитися від імперських амбіцій – і це піде тільки на користь її народу. Він отямиться від шовіністичного чаду, позбудеться імперських амбіцій на світове панування і задумається над питанням «Як нам облаштувати Росію». А не весь світ – за своїм образом і подобою.

Але поки що пермські противники Музею лютують, як перед погибеллю. І далі знищують сліди своїх насильницьких експериментів над людьми.

З весни цього 2014 року Музей «Пермь-36» уже не працює. Відвідувачів не приймає. Звільнений з посади і зліг з інфарктом один із засновників і багаторічний директор Музею Віктор Олександрович Шмиров. Звільнена і найближча його помічниця Тетяна Георгіївна Курсина. Гроші на утримання Музею не виділяються, співробітники розпущені без оплати. Відключені електрика і вода. За останніми повідомленнями http://perm.kp.ru/online/news/1793170/, http://www.istpravda.com.ua/short/2014/07/16/143742/, почався демонтаж деяких конструкцій: робітники розпиляли ворота шлюзу, через який у колишній табір заїжджали автомашини, «воронки» ввозили ув'язнених. Фестиваль «Пилорама» цього року, як і минулого, не відбудеться. І взагалі Музей стоїть перед загрозою якщо не закриття, то, як мінімум, – перед загрозою такого перегляду експозицій, після якого для історичної правди там не залишиться місця. Перемагає «правда» колишніх наглядачів і кагебістів. Скоро ми, колишні правозахисники, в'язні сумління, не тільки на сайті «Суть времени. Пермский край», а й на стендах Музею будемо затавровані як фашисти, нацисти, есесівці, поліцаї, власовці, шпигуни, зрадники батьківщини, затяті націоналісти, сіоністи, антисеміти і взагалі бандерівці. Ця кагебістами створена страшилка – найулюбленіша і живуча. Ярлики навішуються абсолютно довільно і безвідповідально. Всім прибалтійцям, всім кавказцям… Ніби всі вони намагалися роздерти єдину і неподільну Росію на шматки. Невтямки, що ніхто з цих «ворогів» не ходив зі зброєю в руках на завоювання Москви чи Пермі, що вони захищалися від німецьких і радянських окупантів на своїй землі. Що «суверенітет» «радянських республік» не дозволяв навіть своїх «злочинців» утримувати на своїх територіях – їх вивозили до Росії. Ось чому і ми, дисиденти та правозахисники різних національностей – українці, росіяни, євреї, вірмени, литовці, естонці, латиші, молдавани – в 60–80-х роках опинилися в Мордовії та в Пермській області.

Новоявлені реформатори Музею переконують, що недобре Російській державі утримувати музей для «відмивання бандерівців та інших фашистів». Зауважимо, що бандерівці – воїни Української Повстанської Армії – з 1942 року якраз і воювали проти німецьких окупантів... Але в пермських таборах справді були і звинувачені у співпраці з німецькими окупантами. Хто дійсно був винен – тих давно розстріляли. А ці сиділи тому, що радянській владі завжди потрібні були вороги, щоб підтримувати температуру в суспільстві: «Ніхто не забутий, ніщо не забуте». Але їх, які сиділи «за війну», було в наш час небагато. А головне – не їм присвячений Музей. Не про них розповідали екскурсоводи та виставкові експозиції Музею, а про репресованих у 1960–1980-х роках з політичних мотивів дисидентів, правозахисників, засуджених за статтею 70-ю «антирадянська агітація і пропаганда» (в Україні – ст. 62). Тільки на дільниці особливого (камерного) режиму сидiло 17 членів правозахисної Української Гельсінкської групи, створеної в 1976 році. Чотири члени УГГ – Олекса Тихий, Юрій Литвин і Валерій Марченко – загинули в 1984 році, поет Василь Стус – у 1985-му, вже під час горбачовської «перебудови». Тоді ж на суворому режимі загинув вірменин Ішхан Мкртчян. У 1986 році в Чистопольській в'язниці загинув Анатолій Марченко. Саме їм присвячені персональні стенди. А не «фашистам».

Оскільки Музей «Перм-36» – єдиний на всьому пострадянському просторі музей такого типу, то частина експозицій присвячена пам'яті жертв репресій сталінського періоду. Тут зібрані експонати з інших місць, один барак обладнаний під 40–50-і роки.

Після звільнення в 1987–1990 рр. (через «помилування»!) в'язні і брежнєвських, і сталінських часів у більшості реабілітовані як жертви незаконних політичних репресій, відновлені в правах на основі законодавства своїх держав. Багато хто з колишніх в'язнів стали в 90-х роках депутатами парламентів (українці Левко Лук’яненко, Михайло Горинь, Олесь Шевченко, Богдан Ребрик, Микола Горбаль, Євген Пронюк, Степан Хмара, Ірина Калинець, Левко Горохівский, Вячеслав Чорновіл, Богдан Горинь, Генріх Алтунян, литовець Баліс Гаяускас, естонці Енн Тарто і Март Ніклус, вірменин Паруйр Айрікян), міністрами (єврей Натан Щаранський), професорами (Євген Сверстюк, Василь Лісовий). Сергій Ковальов був омбудсменом Росії. Леонід Бородін – відомий російський письменник. Майже всі нагороджені найвищими нагородами: Василь Стус, Левко Лук'яненко, Євген Пронюк, Степан Хмара, Микола Руденко, Вячеслав Чорновіл, Юрій Шухевич – Герої України. Їхні імена увійшли в шкільні підручники, їхня творчість відзначена високими державними преміями. Ці факти не хочуть знати противники Музею. Вони мають намір усе це приховати. Тобто ввести суспільство в чергову оману.

У Музей тепер не пускають екскурсантів, але відчиняють ворота для знімання телепередачі на НТВ, в якій «екскурсію» проводять колишні наглядачі… У телесюжеті нескінченно повторюється, що в Пермських таборах сиділи вічні «бандерівці, фашисти та їхні посібники» (та хоча б подивилися в календар!). І з цього робиться висновок, що Музей побудований на «профашистській та антидержавницькій ідеології»...

Звичайно, можна перепрофілювати Музей або зовсім його знищити. Але вже не можна стерти його з пам'яті суспільства.

Музей «Перм-36» – острівець совісті в Росії.

Одна справа створити музей во славу своєї батьківщини – зовсім інше явити співвітчизникам і всьому світові ганьбу і скорботу своєї батьківщини – щоб очистити її від комуністичної скверни. Музей створювали, починаючи з 1993 року, члени пермського товариства «Меморіал» – справжні Громадяни Росії, чесні та сміливі люди Пермського краю – вчені, викладачі навчальних закладів, журналісти, студенти. Вони взяли під свою опіку останній вцілілий об'єкт радянської пенітенціарної системи та своєю подвижницькою працею намагалися зберегти цю сторінку історії для нинішнього і майбутніх поколінь, щоб нічого подібного в Росії більше не повторилося. Але в путінській Росії панують люди, які вічно повторюються...

Уявімо собі, що в «Перм-36» написав листа з німецького Бухенвальда якийсь Ганс Гакер. Відповіді не отримав, але приїхав сам.

– Я прочитав книжку російського письменника Солженіцина «Архіпелаг ГУЛАГ» і купив собі туристичну путівку до Росії, щоб подивитися своїми очима...

– Що подивитися? – грізно запитують російські спецслужби.

– Ну, архіпелаг ГУЛАГ...

– Немає ніякого ГУЛАГу. І не було. Ви краще подивіться у себе в Німеччині.

– Я дивився, – несміливо зізнався Ганс. – Справа в тому, що я служив у Бухенвальді наглядачем. Але це було в грізний воєнний час – і всього впродовж двох років. Після війни його розширили і зробили сталінський Бухенвальд. І туди вже нікого не пускали. Ось я хотів би подивитися музей і порівняти.

– Ось наші наглядачі зроблять музей і покажуть, як ми перевиховували фашистів і антирадянщиків. Тоді й приїжджай, Ганс.

– Вибачте, я сам колишній наглядач, але мені й у сні не примарилося, щоб створити музей наглядачів. Це нескромно... Звичайно, два роки – це не 20 років служби. І 1945 рік – це не 1975 мирний рік. Ваші наглядачі мають багато переваг.

– Так, і переваг, і заслуг перед Росією!

– Але все ж таки вони всього лише виконавці. Наприклад, від мене нічого не залежало. Я навіть не знав, кого охороняю.

– Наші теж не знали нічого. Крім того, що їм зверху сказали. Ось тепер вони і свідчать за старими інструкціями. І не втручайтеся в наші внутрішні справи...

Музей «Перм-36» був відкритий в 1995 році. Відтоді через нього пройшли десятки тисяч людей, найголовніше – школярі та студенти. На відновленні приміщень працювали волонтери – студенти російських, переважно пермських, університетів, студенти з Німеччини – адже Кучинський музей родич Освєнціму, Бухенвальду, Заксенхаузену... Це об'єкт всесвітнього історичного значення. Тут проходили пальтернативну службу юнаки, які не могли брати в руки зброю. Тут велися дискусії науковців і правозахисників, меморіальців і політичних в'язнів з усього колишнього СРСР та зарубіжжя. З 2005 року тут проводився міжнародний громадянський форум «Пилорама», в якому брали участь відомі барди. У наметовому містечку над річкою Чусовою, в полях біля села Кучино збиралося до 10 тисяч людей! Це були великі події для всього Пермського краю. Не може бути, щоб у свідомості людей, які хоч би раз побували на території Музею політичних репресій і тоталітаризму, нічого не залишилося...

А поки що – реванш? Правдива історія – у минулому, про яке в умовах відродження в Росії тоталітарного режиму небезпечно буде згадувати і розповідати? Тому що Кремль – проти «переписування історії». Так, мовляв, були в Росії табори... Але, як писав М. Є. Салтиков-Щедрін, «в Росії кожен, хто отримав покарання, завжди був сам собі винен». Що, з тих пір нічого не змінилося?

Ми, що підписали це звернення, колишні в'язні Пермських таборів ВС-389-35, 36 і 37, Мордовських таборів ЖХ-385-3, 17 і 19, Владимирської і Чистопольської тюрем, родичі в'язнів, дослідники, журналісти, правозахисники, нагадуємо про історичну пам'ять, яка свідчить і завжди буде свідчити про злодіяння XX століття, під вагою яких упала Імперія Зла.

Ми маємо моральне право вимагати від влади Росії і Пермського краю припинити руйнацію Музею «Перм-36», зберегти всі його неоціненні експонати, стенди, приміщення й архіви, відновити доступ до них екскурсантів, відновити фінансування роботи Музею, повернути звільнених працівників. Або ж вас чекає слава Геростратів. Ми зробимо цей факт руйнування пам'ятки історії набутком гласності для всього світу. Ми повідомимо про це в ЮНЕСКО.

Нинішня активність колишніх служителів злочинного режиму – це агонія.

Майбутнє завжди за хранителями правди і пам'яті.

Підписали українці:
Овсієнко Василь, Сверстюк Євген, Антонюк Зіновій, Бабич Сергій, Барсуківський Володимир, Гейко Ольга, Гель Марія, удова Івана Геля, Горбаль Микола, Горинь Богдан, Горинь Ольга, удова Михайла Гориня, Гусяк Дарка, Захаров Євген, правозахисник, Зінкевич Осип, Зісельс Йосиф, Іваницька Ганна, Калинець Ігор, Караванський Святослав, Кіпіані Вахтанг, історик і журналіст, Кравців Ігор, Кравченко Валерій, Кукса Віктор, Кульчинський Микола, Куценко Григорій, Лісова Віра, удова Василя Лісового, Лохвицька Лариса, Лук'яненко Левко, Маковійчук Григорій, Маринович Мирослав, Мармус Володимир, Мармус Микола, Матвіюк Кузьма, Матусевич Микола, Микитко Яромир, Мілявський Леонід, Мороз Валентин, Нездійминога Микола, Отченашенко Павло, Павлов Вадим, Плахотнюк Микола, Плющ Леонід, Попадюк Зорян, Попелюх Валентина, удова Василя Стуса, Різників Олекса, Руденко Раїса, Сафронов Олексій, Сеньків Володимир, Сергієнко Олесь, Симчич Мирослав, Симчич-Мороз Раїса, дружина М.Симчича, Слободян Микола, Сокульська Орися, удова Івана Сокульського, Софяник Олег, Тихий Володимир, син Олекси Тихого, Хмара Степан, Чернілевський Станіслав, кінорежисер, Чернявська-Набока Інна, Чорномаз Богдан, Шабатура Стефа, Шевченко Олесь, Шовкошитний Володимир, письменник, Шухевич-Березинський Юрій, Якубівський Михайло

В інших країнах:
Александр Болонкін, США; Михаїл Занадворов, Москва; Mart Niklus, Eesti – Март Ніклус, Естонія; Віктор Пестов, Росія; Леонід Плющ, Франція; Раїса Мороз, Канада; Vidmantas Povilionis, Lietuva – Відмантас Повілюніс, Литва; Єлена Санникова, Москва; Ірина Ємельянова, Франція; Алексей Щербаков, Москва; Ніколай Кривошеїн, Росія; Габріель Суперфін, Німеччина; Александр Федута, Республіка Бєларусь; Janina Jadwiga Chmielowska, Poland – Яніна Ядвіга Хмельовська, Польща; Piotr Hlebowicz, Poland – Пьотр Глебович, Польща; Leonardas Vilkas, Lietuva – Леонардас Вількас, Литва; Maciej Ruszczynski, Poland – Мацей Рущинскі, Польща; Karol Gwozdziewicz, Poland – Кароль Гвоздзевич, Польща; Юрій Дзюба, Канада

29.07.2014, станом на 7:30 підписів 80.

Відповідь просимо надсилати на адресу: Овсієнку Василеві Васильовичу, Україна, 01103, м. Київ, вул. Кіквідзе, 30, кв. 60

Чи електронною поштою E-mail: ovsienko49@gmail.com

ПОДВИЖНИКИ НАЦІЇ

ПОВАЖНИЙ ЮВІЛЕЙ

Він народився одного дня зі Сполученими Штатами Америки. І це сталося рівно 80 літ тому. Але це все, що його поєднує із Америкою. Мабуть, ще жага до свободи, символом якої є ця країна. А він знає її ціну, бо був політичним в'язнем. Решта його життя, душі належить Україні.

Петро ФРАНКО

Петро Франко народився на Яворівщині Львівської області у с. Гнилиці. Мальовнича яворівська земля, яскраві орнаменти місцевих вишиванок, писанок і забавок ін'єктувала в нього разом з материнським молоком любов до Бога, України, смак до прекрасного.

Ще 15-річним юнаком за участь у національно-визвольній боротьбі 1949 року він був ув'язнений і за рішенням Особливої Наради при МГБ засуджений на 5 років особливих концтаборів Мордовії. Реабілітували його уже в 1991 році.

У березні 1990 року на споруді клубу Львівського молокозаводу Петро Франко встановив синьо-жовтий прапор. І це лише один із перших штрихів його активної участі у роки відновлення української незалежності та бурхливого національного відродження. З 1992 року був членом комісії обдради з питань відновлення прав реабілітованих, потім і Міжвідомчої комісії у справах увічнення пам'яті жертв війни та політичних репресій, згодом - помічник-консультант народного депутата України II і IV скликань Левка Глухівського. На початку 90-х років П.Франко серед засновників Благодійного фонду спорудження пам'ятника Степанові Бандері у Львові. Був ініціатором спорудження меморіальних знаків Ю.Липі, П.Франку, Р.Сушку, Патріархові Сліпому, Р.Шухевичу, Є.Коновальцю, митрополитові Андрею Шептицькому. Петро Франко серед інших ініціював відновлення військових поховань УСС і УГА на 38-му полі Янівського цвинтаря, виділення 76-го поля на Личаківському цвинтарі у Львові для поховань борців за волю України, побудови меморіалу пам'яті жертв радянського політичного терору 1941 року. Дослідив і виявив в архівах дані про таємні поховання 26-х дітей у братській могилі, вивезених ночами з тюрем у Львові 1949-1951 рр, далі – зініціював спорудження і освячення пам'ятника.

Петро Франко активно займається науково-дослідницькою і просвітницькою роботою. Серед його здобутків заслуговує на увагу виданий ним фотоальбом про життєвий і творчий шлях Патріарха Йосифа Сліпого, життєпис про Петра Франка, сина Великого Каменяра. За його авторства видано також близько двадцяти буклетів-нарисів, десятки почесних відзнак, нагрудних значків, присвячених видатним державним, релігійним, політичним, військовим, культурним діячам. Петро Франко активно співпрацював у редакційних колегіях патріотичних видань: журналу «Свобода народів», газети «Нація і Держава», тематичного часопису політв'язнів «Зона». Він був членом Ради створення музею визвольної боротьби у Львові. Він активно працював і продовжує діяти в організаційних комітетах спорудження пам'ятників, меморіальних комплексів, ювілейних комітетів.

Головний редактор і упорядник фундаментального видання 10-томного збірника нарисів, спогадів і життєписів учасників національно-визвольної боротьби першої половини XX століття «У боротьбі за волю України» (2002-2013 рр.). У 2005 році видав книжку «Криваві сліди «золотого вересня» (мемуарно-документальне видання). У 2006 році видав книжку «Репресоване духовенство УГКЦ (1939-1946 рр.)». У 2007 році видав книжку «Нескорене юнацтво». Має понад сто опублікованих статей, упорядник науково-популярного видання «Норильське повстання: спогади очевидців, документи» (2010 р.), та перевидав книжку «Царський в'язень 1914-1917» і доповнив вступним словом (2010 р.), упорядник книжки Петра Івановича Франка «Доробок», упорядник книжки «Петро Дужий, до 95-річчя з дня народження» (2011 р.), видав книжку «20 років поступу та звитяги» (2011 р.), а у 2012 р. видав книжку «Ідіть за мною» до 120-річчя з Дня народження Патріарха Йосифа Сліпого, у 2013 році видав книжку «Незламні Норильчани».

У 2009 році «за вагомий особистий внесок у розвиток конституційних засад Української державності, багаторічну сумлінну працю, високий професіоналізм у захисті конституційних прав і свободи людини і громадянина» – нагороджений орденом Свободи (2009 р.). У 1999 і 2005 рр. отримав Подяки від Президентів України. Повний кавалер Ордена «За заслуги» І ст. (2007 р.), II ст. (2004 р.), III ст. (1998 р.).

Петро Франко організатор багатьох з'їздів, форумів, зборів. За свої звитяги та добрі діла удостоєний багатьох почесних відзнак різного рівня. Одною з найдорожчих його серцю нагород є подяки простих людей і Апостольське Благословення, уділене Святійшим Отцем Іваном Павлом II. Численні дипломи, лауреатські регалії, медалі не змінили його і він залишився доступним, комунікабельним , чуйним, жертовним.

Найголовніше, що при своєму поважному віці він бадьорий, активний, всюдисущий, привітний.

Цими днями він отримує численні привітання і вшанування не лише особистого характеру, бо з таким віком не жартують. Як кажуть, є що згадати, є що порадити численним друзям, однодумцям, соратникам, побратимам. І він, Петро Франко святкує не лише своє 80-річчя, а що значно важніше і Товариство Політв'язнів і репресованих, яке він очолює, відзначає у липні 25-літній ювілей. Це його дітище і основна його громадська нива, на якій він вміло запрягає. Дай йому, Господи, міцного козацького здоров'я і ще довгих років натхнення служити людям, любити Україну і родину, свою вірну подругу-дружину. Нам приємно знати його і поважати.

Хай і йому буде добре з нами ще купу літ. Ми з Тобою, друже Петре, і можеш розраховувати на наш лікоть і плече, ти заслужив на повагу і шану.

Многая і благая літ!

Ігор ДАНИЛИХА

НАРОД МІЙ Є!

«БУТИ ВЕЛИКИМ – ЗНАЧИТЬ ВЕСТИ ВЕЛИКУ БИТВУ»

Наш народ здійснює куди більші й помітні, на мій погляд, подвиги – українці здійснили неймовірну революцію, українці беззбройними йшли під кулі, українці мобілізували десятки тисяч добровольців у свої збройні сили, українці озброюють і постачають свою армію, українці борються за свободу і незалежність України, проживаючи в найдальніших країнах світу. Кожен день нашої боротьби – це диво, це неймовірне полотно героїзму, патріотизму і приголомшливою могутності людського духу.

Коли був у посольства Нідерландів сьогодні, до мене підійшли кореспонденти китайського телебачення CCTV попросили прокоментувати, чому в українців такий великий відгук викликала трагедія борта МН 17, адже у вас стільки жертв, чому такий резонанс? (CCTV – одна з глобальних телекомпаній, тільки в Україні у них зараз 10 знімальних груп), пише головред Цензор.НЕТ Юрій БУТУСОВ.

Я сказав коротко, як годиться на ТБ, а зараз спробую більш чітко сформулювати:

«Уже вісім місяців в Україні йде війна за свободу і незалежність. У цій війні ми несемо сотні жертв. Але ця війна не робить нас грубішими і черствішими. Навпаки – почуття жалю і взаємодопомоги пов'язує наш народ все сильніше. Я не бачу нічого дивного в цій неймовірній горі квітів, у сотнях дитячих іграшок, у цьому нескінченному потоці людей, які йдуть вшанувати пам'ять загиблих пасажирів рейсу МН17. Наш народ здійснює куди більші й помітні, на мій погляд, подвиги – українці здійснили неймовірну революцію, українці беззбройними йшли під кулі, українці мобілізували десятки тисяч добровольців у свої Збройні сили, українці озброюють і постачають свою армію, українці борються за свободу і незалежність України, проживаючи в найвіддаленіших країнах світу. Кожен день нашої боротьби – це диво, це неймовірне полотно героїзму, патріотизму і приголомшливої могутності людського духу. У Києві на Бессарабці колись народилася один із засновників Ізраїлю і його прем'єр-міністр Голда Меїр. Коли я читав її історію, мені запам'яталася фраза, якою Меїр пояснила, як можна було винести всі ті жертви і незгоди, які понесли євреї при створенні своєї незалежної держави:

«Бути великим – значить вести велику битву».

Неймовірна битва, яку веде Україна, відкинула всі намули. Ця битва робить нас чуйними, сильними, добрими, люблячими, співчуваючим, ніжними, гнівними, рішучими, мудрими, відчайдушними. І все дрібне, меркантильне, просто не уживається з цією величчю, з цим розмахом і широтою. Кожен рух душі України, пов'язаної інформаційними нитками, соціальними мережами, кожен наш жест, відразу знаходить відгук у вчинках. І тому не дивуйтеся цим квітам – дивуйтеся цим людям. Україна веде велику битву».

http://censor.net.ua/

НА ЧАТАХ

У Тернополі вшанували активістів Майдану

22 липня в Тернополі вшанували активістів Євромайдану. 57 членів та прихильників Тернопільської Міської Організації Конгресу отримали пам'ятну відзнаку «Учасник Євромайдану».

Вручав нагороди керівник штабу національного спротиву Тернопільщини Володимир Стаюра, який також проінформував присутніх про роботу щодо створення батальйону «Січ».

У вступному слові голова ТОО Конгресу Українських Націоналістів Володимир ТКАЧ розповів гостям про завдання, які виконували активісти Конгресу на Майдані в Києві та Тернополі. Адже із трьох перших комендантів майдану в Тернополі – два були членами міської організації Конгресу.

Сьогодні члени Конгресу, які записались добровольцями, беруть активну участь у структурах територіальної оборони.

Прес-служба КУН

СКАРБИ НАРОДУ

МОЖЕ, МАКИ ВЖЕ ВІДБОЛЯТЬ...

Уперше я побачила ці узори понад двадцять років тому. Знайшла в своєї свекрухи клапті старого вишиття – рукави жіночих і манишки чоловічих сорочок – з предивними узорами. На диво гарними, гармонійними в кольорах, але… було в них щось таке, що вабило око й водночас лякало. Світлої пам'яті Параскевія Михайлівна Шимечко – так вона писалася з дому – кохалася в піснях і спогадах. Голос мала сильний і чистий, а пісень знала стільки, що вистачило б для репертуару сотні (а, може, й не однієї) хорів. Тепер дуже шкодую, що не зуміла вмовити її записати хоча б частину того скарбу. А з її спогадів довідалася, що походила вона з Немирівщини, з села Радруж. Тепер це село на території Польщі, а в Немирові згадкою про нього залишилася вуличка, що називається Радрузька. В Радружі до Другої світової війни була потужна «Просвіта», активним членом якої вона була. З особливим теплом згадувала фестини та святкові концерти, в яких брала участь як хористка. А знайдені сорочки, як виявилося, належали її батькові й вишивалися в часи січового стрілецтва. Мода тоді така була, казала.

Тепер про моду. Коли я уважно розглянула узори, зрозуміла, що саме викликало це дивне й трохи моторошне відчуття: всі елементи складного візерунку нагадували… могили і хрести. Пізніше натрапила на ще кілька подібних знахідок. Задумалась: чим могла бути продиктована така мода? Народною тугою за мрією, що не збулася? Жалобою за тим юним цвітом, що зчорнів у пожарищі війни? Але ж мода, як виявилося, почалася задовго до згадуваних подій! Тоді, може, маємо справу з своєрідним програмуванням, підсвідомим пророцтвом?

На жаль, майже вся історія України через різних зайд та власних перевертнів складалася так, що більше знаємо про звичаї інших народів, ніж свої власні. Наприклад, усі, хто захоплюється творами Майн Ріда, Фенімора Купера, Жуля Верна, знають, що індійці Північної Америки передавали інформацію з допомогою вампумів – плетених з бісеру довгих поясів, узори яких служили письмом, і з їх допомогою передавали повідомлення про небезпеку, врожай чи недорід, укладали мир і оголошували війну. До речі, повага до такого письма була настільки великою, що коли гонець, який ніс чи віз пояс від одного племені до іншого, гинув у дорозі, той, хто знайшов його тіло, мав за обов'язок доставити листа адресатові.

Цікаво, що українську вишивку теж можна вважати прадавнім письмом. Своєрідною візитною карткою служила нашим прадідам сорочка, а рушники на образах ставали літописом роду. Бувало, зайде гість до хати, а ви вже й знаєте, звідкіля він прибув. Якщо сорочка вишита геометричним узором – з гірської місцевості, рослинним – з рівнинної. А далі вже можна розпізнати область, район і навіть село, бо в кожному краї було щось своє, неповторне. Так само легко було визначити ґазда перед вами чи злидар, і як саме те ґаздівство виглядає: земельку має, худібку чи пасіку, а, може, й усього потроху. Все було записано в хитросплетінні ліній, квадратів чи ромбів. І про рід його можна було судити з сорочки: майстровитий чи хліборобський, здоровий та дужий чи хоровитий, великий та дружній чи так собі, навіть про те, чи дружить її господар із зеленим змієм, розповідала сорочка. На рушниках українки писали хрестиком історію своєї сім'ї, сповіщаючи і про дочок на виданні, і про синів-соколів, і про те, хто насправді в хаті господар… Узори читалися, як відкрита книга. Тому вже у XIV столітті дехто почав вдаватися до хитрощів. Наприклад, бідніші парубки приїздили свататися в сусідні села в позиченому одязі. А ще через двісті років у вишитті з'являється багато плутанини, зробленої заради «красивості», а насправді – щоб приховати щось або прикрасити, заплутати, відвернути увагу. Далі – більше, а найгірше, що в результаті таких «припудрювань» істини почало забуватися саме письмо, ази якого знала колись кожна жінка.

Отак поволі, рік за роком, століття за століттям вишиття втрачало свій первісний зміст і перетворювалося просто на прикрасу одягу або хати. І ось кілька років тому Україна знову розцвіла вишиванками. Більше того – вони стали модними! Тільки мода ця, як і на початку минулого століття, викликає тривогу. На сорочках, блузках, майках, кептариках, платтях і навіть сумочках зацвіли маки. За якимось дивним збігом обставин ці маки враз висіялися на Гуцульщині, Слобожанщині, Волині, Поділлі, Бойківщині, Буковині, Опіллі, … по всій Україні. І не минає на них мода. На жаль.

А щоб жаль отой краще зрозуміти, звернемося до прадавніх символів, що ними послуговувалися вишивальниці, щоб донести до нащадків історію свого роду. Мак у цьому розмаїтті знаків, які беруть свій початок від Сонця, Землі і Води, займає особливе місце. З давніх-давен в Україні святили мак і обсівали ним людей і худобу, наділяючи його чарівною силою, яка оберігає від усякого зла. Ще й досі в селах можна знайти вишивані маковим цвітом шторки на двері. В такий спосіб господині захищали своє хазяйство від відьми, яка забирала молоко. А ще маки – це пам'ять. Існує повір'я, що поле, полите після битви кров'ю воїнів, вкривається маками. Дівчата, в сім'ї яких хтось загинув на війні, вишивали маки на сорочках, а у віночки вплітали сім квіток маку, присягаючи цим самим зберегти й продовжити свій рід. Одягали маки й на знак жалоби, бо наші предки при цій нагоді не носили чорного одягу, лише білий, густо вкриваючи його маками.

Отже, спостерігаючи за такою модою, маємо всі підстави думати: чи не Космос посилає нам ці знаки, довго й наполегливо, аж поки не зачервоніли поряд із вишитими криваві маки на сорочках наших солдатів.

То що ж тоді маємо вишивати? – виникає логічне запитання. Калину. Бо це невмируще дерево нашого українського роду, символ вогняної трійці – Сонця, Місяця і Зорі. Навіть назву свою взяло від давньої назви Сонця – коло – колина – калина. Цей знак доречним буде і на чоловічих, і на жіночих сорочках, і на рушниках, навіть весільних. Молодим хлопцям її ще вишивають у поєднанні з дубом, щоб поєднати незвичайну силу й невмирущу красу. Щоб сорочка ставала для них оберегом життєдайної енергії. Добре також вишивати виноград, бо це життєва нива, на якій чоловік є сіячем, а жінка – опікункою й пестункою дерева їхньої сім'ї. Лілія – уособлює дівочі чари, чистоту та цноту, а ружа – ясне сонечко, яким для дому і сім'ї є жінка, господиня. Ружі укладені в систему геометричного узору – це квіти-зорі, які розкривають нам давні уявлення народу про Всесвіт як про систему. І трохи хмелю на чоловічих сорочках не пошкодить – бо він несе в собі молоде буяння та кохання. Також на них мають цвісти любисток і м'ята, чорнобривці, нагідки, шавлія, бо вони і око милують, і душу та тіло лікують. І, звичайно, не можна забувати про берегиньок, бо це чарівний талісман, космічне дерево, вічне оновлення й гармонія життя.

А мак… обсіяти б ним, освяченим, кордони рідної землі, щоб ніякі упирі не могли більше через них ні переступити, ні перелетіти.

Леся РУПНЯК

ГЕРОЇ НЕ ВМИРАЮТЬ

ВАЛЕРІЯ НОВОДВОРСЬКА: «ГЕРОЯМ СЛАВА!»

Померла Валерія Новодворська – вістка розлетілася блискавкою по Україні. І відразу запитання: «Від чиєї кулі?». Її ім'я чотири десятиліття супроводжувалося свистом куль і дивною загадкою її протистояння монстру – настільки відверто, що було страшно за неї.

А вона не боялась. В її шляхетному роду були воєводи і лицарі. 1950 року в білоруському містечку Барановичі нікому й не снилося, що новонародженій дівчинці Валерії випаде на долю підняти їхні бойові штандарти і штурмувати глухі стіни Кремля. А в укріпленні тих стін брали участь її батьки і діди. Тож і не дивно, що, звільнившись від комуністичного обману, вона схотіла оповістити про своє пробудження весь світ – 1969 року з балкона Палацу з'їздів віршованим памфлетом «Спасибо, партия, тебе».

Нечувана сміливість дівчини шокувала партію. До ув'язненої приставили найкращих партійних психіатрів, які своїми ліками спотворили дівчині обличчя і сподівалися, що спотворили психіку. Але вона тільки посивіла у свої 22 роки.

Звичайно, вона належала до правозахисного руху. Але її цікавив передусім захист особи перед нелюдським режимом насильства і неправди. Захист борців за свободу – тільки не захист усередненого конформізму, який тягнеться туди, де тепліше й зручніше. І тому вона не «була», а назавжди залишається на барикадах нонконформізму, захисницею честі і гідності людини.

Ім'я Валерії Іллівни дороге і близьке багатьом народам, що стали на шлях боротьби за волю. В її руках – прапор волі над головами чесних і одважних.

Мало публіцистів, що їх читають усі. Мало є поетів, чиє слово так притягує. Негусто тих, що так влучають у ціль. У роки ув'язнень і заслань багато хто повторював магічні слова про долю тих, що вибрали дорогу честі й поклали життя за волю і гідність у темні часи царів і вождів імперії:

«Что вам светило прежде
На этом небе черном?
Наверное, надежда...
А может, обреченность?»

За тими словами вимальовувались етапи до Сибіру «споборників святої волі», що йшли і йшли назустріч зорі, яка тільки вгадувалась попереду. Моторошні слова, що тривожили дівчину і лякали її сучасників.

Її активність у роки падіння імперії зла можна було б пов'язати гаслом «Демократичний вибір Росії». Але то була тільки мрія. Її прямота й відвертість шокували і посткомуністичних суддів. Вони ледве стримували себе «за браком доказів» для нового ув'язнення та острахом світового скандалу.

Її рідкісний дар – чуття правди, схоплювання глибинної суті явищ і вміння передати це в слові – цей дар не підсудний!

Книжки її говорять за себе самими заголовками: «Над пропастью во лжи», «Мой Карфаген должен быть разрушен», «По ту сторону отчаяния», «Прощание славянки», «Поэты и цари».

Валерію Новодворську любили й ненавиділи.

Валерія Новодворська любила – і теж була послідовна в ненависті до старої незмінної «лжі». Звичайно, вона проти Росії Путіна, де та брехня омолоджується, як голови гідри.

Путінська Росія легко перенесе втрату тієї рідкісної особистості в культурі. Поговорять про політичний радикалізм, про публіцистичні крайнощі, поскаржаться на важку політичну ситуацію і – оминуть головне. А головне – у неї були проблеми з тим російським патріотизмом, який, як відомо, є «останнім притулком для негідників». У тому притулку нині аж кишить. Тут згуртувалися лави на все готових пристосуванців.

Людина гострого розуму і глибоких історичних знань, вона мала прикрий талан називати речі своїми іменами. Росія не любить Салтикова-Щедріна, та, хоч він давно замовк, його книжки досі називають приховувані таємниці «города Глупова». В нинішньому совковому болоті, коли інтелігенція безсоромно потурає офіційній «лжі» і не боїться отруєння ослабленого народного організму, голос Валерії Новодворської лунав як докір сумління. Дурість, полохливість, підлість, підступність і рабська догідливість – усе це ходить у респектабельних масках і терпіти не може думок уголос. Точний діагноз для такого хворого – то перший ворог.

Самотньо, дуже самотньо почувалася в Росії Валерія Іллівна. Її запідозрювали в зраді. Ще Антон Чехов казав: «В России честный человек что-то вроде трубочиста: от него шарахаются». Нині, здається, стало ще гірше.

Конформіст наполоханий тим, що вона не просто "за правду", а стає на барикади сьогоднішньої боротьби за правду. У пошуках нелукавої церкви вона записується в парафію Української Автокефальної Православної Церкви.

У пошуках чесної позиції вона, москвичка, одверто стає проти російської фашистської держави з її вождем Путіним.

Валерія Новодворська послідовна до кінця: вона складає військову присягу на вірність Україні! Безперечно, її ім'я буде увічнене і серед лицарів свободи, і серед Героїв, що захищають нині Україну, як форпост демократії.

Герої не вмирають!

Євген СВЕРСТЮК

ДУМКИ З ПРИВОДУ

ПРОЛОГ ДО АНЕКСІЇ КРИМУ

Мирослав МАМЧАК

26 липня 2013 року. Севастополь. Зранку на обидва береги Севастопольської бухти вийшли десятки тисяч севастопольців, туристів і гостей міста. Верениці автобусів звозили народ з Ялти, Феодосії, Сімферополя, Євпаторії та з багатьох міст України. Цього дня у Севастопольській бухті проводилася генеральна репетиція спільного святкування Дня флоту України і Військово-Морського флоту Російської Федерація, взяти участь у якому 28 липня мали президенти України, Росії і Білорусі. За початковим сценарієм свята з двох великих десантних кораблів українського «Костянтин Ольшанський» та російського «Новочеркасск» мала імітуватися показова висадка десантів морської піхоти на 20 бронемашинах (БТР-80) з стрільбою штатним озброєнням. Перші дві бронемашини мали нести Державні прапори України і Російської Федерації, слідом за ними – Військово-морські прапори обох флотів.

Однак «Костянтин Ольшанський» хоча і пройшов ремонт на Чорноморському суднобудівному заводі в Миколаєві, виявився не готовим брати участь у святкуванні – у нього, як і до ремонту, знову не відкривалася носова апарель, тож висадити десант морської піхоти не міг. Тому сценарій свята терміново змінили, поставили його у бухті на бочки, а висадку спільного десанту доручили забезпечити російському «Новочеркасску».

За два дні до генеральної репетиції українські БТРи вантажили на російський корабель. Перед завантаженням БТРи були прискіпливо оглянуті російськими і українськими моряками, у першу чергу перевірялися на герметичність відповідні кінгстони і пробки зливу води. Залишити їх відкритими було неможливо – вони головні елементи огляду і їх стан фісувався у відповідному акті перевірки. По кожному з БТР було складено належний акт прийому-передачі, опломбовано відповідні люки і горловини, і екіпажі українських бронемашин залишили борт «Новочеркасска». Прибувши перед початком генеральної репетиції на російський корабель і перевіривши пломби, українські морські піхотинці без зайвих проблем прийняли свої бойові машини і приготувалися до висадки десанту.

Диктор урочистим голосом оголосив глядачам про початок висадки морського десанту. «Новочеркасск» відкрив носову апарель і першими вийшли два БТРи під Державними прапорами України і Росії, за ними – два під Військово-морським прапором України і російським Андрєєвським прапором.

Та сталося непередбачуване сценарієм. БТР під Державним прапором України, пропливши метрів так за 50 від корабля, став вивалюватися за встановлений маршрут руху, відставати і зовсім заглох. У той же час БТР-80, який ішов під Військово-морським прапором України взагалі став… тонути. І швидко утонув на очах тисяч глядачів! Десантники заледве встигли передати на сусідню бронемашину свій прапор, самі ж за допомогою рятувальних жилетів загойдалися на хвилях, які сколихнула в бухті утоплена бронемашина. Заглохлу ж українську бронемашину під українським прапором взяв на буксир БТР під прапором російським і гордо відбуксирував до берега.

Вгледівши акцію «затоплення» української бронемашини штатні крикуни від «Русского блока» та інших антиукраїнських організацій радісно заволали по обидва боки бухти: «Всё! Капец флоту Украины! Севастополь город русской славы, тут не место хохлам!», «Севастополь, Черноморский флот, Россия!» та «Ха-ха, трагедія українського флота», який, на їхню думку, повинен був давно забиратися звідси геть. Ряд російських ЗМІ рознесли звістку про «трагедію українського флоту» по всьому світі. За поясненням події до Військово-Морських сил України звернулися десятки журналістів вітчизняних і зарубіжних видань, телерадіокомпаній і агентств. Начальник прес-центру ВМС капітан 1 рангу Олег Чубук спершу гордо заявив, що українські БТР в бухті не тонули, затим, під тиском фактів, взявся прояснювати ситуацію командувач ВМС віце-адмірал Юрій Ільїн, як завжди, приховуючи правду: «Один бронетранспортер по техническим причинам, которые сейчас выясняются, затонул в 100 метрах от берега. Личный состав был эвакуирован. Действовали очень уверенно, слава Богу, все живы, все здоровы. Никто не пострадал. Причины могут быть разными. Они сейчас выясняются. Внешний осмотр, который был произведен, показал, что видимых повреждений на бронетранспортере нет". Далі командувач ВМС пояснив, що український корабель не ламався: «Ольшанский» не участвует только с точки зрения безопасности. Потому что два десантных корабля такого водоизмещения на таком узком фарватере использоваться не могут. Поэтому мы с командующим ЧФ приняли решение – оба подразделения высаживать с одного корабля». Ось так, до цього дня завжди БТРи висаджували десанти окремо з двох кораблів, тепер тижні тому на міжнародних миротворчих навчаннях «Сі Бриз – 2013» без проблем пройшли морем десятки миль, були перевірені морем не один раз та отримали високу оцінку від зарубіжних колег – українські морські піхотинці мали значний досвід у висадці морських десантів. А тут така ганебна подія! За таку цікавість командування ВМС України позбавило ветеранів запрошень на саме флотське свято.

28 липня «спільне святкування» у присутності трьох президентів пройшло без «сучка і зазорин» під гаслом вічної дружби трьох братських слов'янських народів, взаємодопомоги і співпраці братніх флотів України і Росії. Про «нештатну ситуацію» на генеральній репетиції постаралися негайно забути. Винними у ній стали командир взводу українських морських піхотинців та командири бойових машин. Їх покарали в ім'я тієї ж флотської дружби. Всім наказано було про справжні причини події мовчати.

Втоплений БТР знайшли водолази і підняли з морського дна при допомозі російського плавкрана. Російські ЗМІ і в цьому випадку розіграли акцію приниження флоту України, мовляв у них, у українців, навіть плавкрану немає, ВМС України без Росії не вартий нічого і не здатний ні на що…

Однак, ці факти, які за офіційною версією прес-центру ВМС сталися з незрозумілих причин, вперто наводили на думку багатьох, що театральна акція «затоплення українського флоту» у Севастопольській бухті, виведення з ладу носової апарелі напередодні свята на українському десантному кораблі були далеко не випадковими, планувалися зарані і організовані російськими колегами не без участі відповідних структур. Бо як інакше могла появитися сіль у паливному баці українського БТРа, чи яким чином виявився відгвинченим кінгстон на іншому, в обох випадках саме у тих БТРів, які привселюдно мали нести

Український БТР-80 тоне у севастопольській бухті. 26.07.2013

задля демонстрації народу «братської дружби» прийняли "решение" десантуватися разом, лише хто був ініціатором цієї ідеї залишається досі таємницею.

Після скандалу з «Ольшанським» напередодні флотського свята Чорноморський суднобудівний завод, власником якого є народний депутат від Севастополя Новінський, заявив, «що у рамках контракту з ВМС України підприємство провело докування «Костянтина Ольшанського» з ремонтом рульового і гребного обладнання…, ремонт корпуса корабля… Спеціалісти підприємства провели роботи по відновленню носової і кормової апарелів». У той же час багато членів екіпажу нарікали на поверховий і неякісний ремонт корабля.

Зовсім протилежну від командувача ВМС України точку зору на «акцію затоплення українського флоту» в Севастопольській бухті висловив екс-голова парламентського комітету Верховної Ради України з питань оборони і безпеки Георгій Крючков. На його думку «це дуже поганий знак. Я вражений, що це сталося, це крах нашого флоту… Не знаю, випадковість це чи ні, але ж напередодні перевіряли. Хто винний? … Треба щоб винні понесли відповідальність за цю ганьбу. Можу запевнити лише одне і точно: наші Збройні Сили доведені до ручки. Те, що сталося під час репетиції є тому підтвердженням, і міністр Лєбєдєв до цього, відповідно, має безпосереднє відношення».

Внаслідок якої такої «братської» дружби показово затоплено український БТР? – задалися питанням члени Ради ветеранів Військово-морських сил України, беручи до уваги той факт, що саме ці БТРи два українські прапори – символи держави і її флоту? Це могло бути зроблено лише на борту російського корабля і росіянами.

Ця акція виглядала прологом до подальших подій у Севастополі, до організації антиукраїнських заходів громадського і політичного характеру, до ще активнішого приниження українського флоту та української громади в Севастополі. З того часу для державної адміністрації міста головним у Севастополі став Чорноморський флот Росії, і це стало проголошуватися відверто і всюди навіть у присутності українських адміралів, які скромно промовчували. Про ВМС України при тім майже не згадувалося, лише інколи так мовби вимушено. Командувач ВМС адмірал Юрій Ільїн, здавалося, повністю підпорядкувався голові міської державної адміністрації Володимиру Яцубі, який, очоливши державну адміністрацію, заявив безапеляційно, що «хто і як би не переписував історію, головним у нас був і залишається Чорноморський флот».

Генеральна репетиція спільного святкування професійного свята моряків двох «братських» флотів 2013 року означила початок триваліших і складніших етносоціальних, політичних і військових процесів у Криму, стала прологом анексії Кримського півострова, захоплення українського флоту на півострові, та силового «буксирування» України в обійми братської союзної держави. Менше ніж за рік так і сталося, до Криму ввели російські війська, захопили півострів і витиснули з нього український флот, фактично розв'язали російсько-українську війну, вже четверту за останні сто років.

ПРОСТИ І ПРОЩАВАЙ

ДЕНИС – ЦЕ ПРАВО НАЦІЇ НА ІСНУВАННЯ

Осколок мінометної міни увірвав життя 19-річного солдата Української армії Дениса Бегіу – він загинув у бою з терористами Московщини поблизу міста Донецьк.

22 липня в останню путь героя прийшли провести сотні городян стародавніх Олешок. Обірвалося життя молодої душі, яка боронила територіальну цілісність держави від «старшого брата» – Росії. Агресія путінської Московії зупинила українське серце. Денис більше ніколи не пройдеться мальовничими вулицями рідного Цюрупинська (Херсонська область), ніколи не вдихне свіжого повітря на повні груди. В нього не народяться діти і не буде онуків, не буде більше поцілунків з коханою дівчиною на лавці в центрі міста. Він загинув під блакитно-жовтим прапором за Україну! Він загинув, щоб ми дихали, цілувалися, народжували дітей та виховували онуків.

Під час похорону біля другої школи процесія зупинилася, домовину з тілом Дениса поставили на автомобіль, туди склали вінки та хрест. Власне єдиний державний прапор, який був на похороні, – його несли військові, поклали до автівки. Організатори запросили людей до автобусів, щоб далі рухатися до монастирського кладовища. На зауваження громади щодо хреста, мовляв, символ віри мусить бути попереду, а державний прапор має майоріти на вулицях (ховаємо хлопця, який віддав життя за прапор держави) військовий комісар району нам сказав: «Так надо. Всьо правильно.» Голова райдержадміністрації Василь Борисов в стані психо-емоційного збудження кричав, що «рєжісура похорона утвєрждєна і согласована, а флаг єсть – он в автобусє.» Госпожа Снігур – голова райради, постачальник людського матеріалу на антимайдан під час української Революції Гідності, репетувала про честь і совість громадян, які брали участь у похованні героя та порушували питання щодо державного прапора.

Владні організатори оголосили похорон на 13-у годину, почали о 12-ій, багато жителів міста не змогли попрощатися з нашим воїном або ж були змушені бігти в таку спеку за автоколоною. Ті, які керують районом, не в змозі організувати та провести поховання військовослужбовця, який загинув, захищаючи Батьківщину. Це колишні будівничі комуністичного «раю», - – ні розуму, ні честі, ні слави. Епоха їхня давно минула, а вони все при кориті намагаються залишитися. Революційні події на Майдані в Києві і смерті Небесної сотні нічого не змінили в нашому місті та районі – це факт!

Домовину солдата прапором України не накрили, чи то грошей не вистачило, а скоріше – національної свідомості очільників району та міста. Під час траурної промови на кладовищі пан Борисов сказав, що Денис загинув на братовбивчій війні. Для Борисова Росія – братня країна! Не дивно, що в такій системі координат живе теперішній голова райдержадміністрації. Промови обласного та районного військкомів були банальними, сухими, без українського патріотичного змісту. Снігур обмежилася двома рядками Українського Славня. Не пролунав востаннє для Дениса і Державний гімн України, на кладовищі оркестру не було! Під салют із автоматів, який зробили побратими – вояки, солдата Збройних сил України Дениса Бегіу провели в олешківську землю. Микола Міхновський говорив: «Армія – це право нації на існування.» Солдат з міста козацької слави Олешки, якого поховали, – це частина армії…

Іван РЕУЦЬКИЙ

НА СКРИЖАЛЯХ ІСТОРІЇ

«РУЇНАМИ МОСКОВІЇ ЗАДОВОЛЕНИЙ»

Насправді, при всіх недоліках, ми воюємо набагато краще, ніж росіяни навіть після Другої чеченської. Вони самі це здивовано визнають, ми чуємо це в радіоперехоплених російських військових. Особливо виділяють артилерію і військову розвідку, спецназ. За словами росіян, такої якості роботи артилерії вони у себе не змогли добитися навіть за результатами трьох війн, включаючи грузинську.

Переваги європейської нації і ґрунтовного національного характеру дають себе знати: ми не кидаємо людей на м'ясо в міські бої, ударні угруповання і їхні дії будуються так, щоб вивести оборону бойовиків з рівноваги – створюється загроза обходу, оточення і вони, не витримуючи, та під вогнем артилерії і авіації відкочуються, здаючи пункт за пунктом.

Зміни видно і по зміні тактики: дурних ходити в вилазки проти наших сил стає дедалі менше.

І ось – неминучий наслідок: росіяни женуть сюди таку кількість техніки і живої сили, яка частково складається зі штатних російських військових, а приблизно половина – з їхніх найманців, що, по ідеї, давно повинні були переламати ситуацію.

Але поки вони тільки отримують по зубах і – відкочуються, відкочуються, відкочуються.

Думаю, що не останній чинник, який досі утримував Путіна від повноцінного введення військ, – це усвідомлення ними того, як вони дуже сильно помилилися щодо України. Перший раз вони були сильно і неприємно здивовані, коли після розстрілу Небесної сотні людей на Майдані стало не менше, а більше.

Другий раз – коли наші спецназівці взяли Донецький аеропорт. Тепер уже можна розповісти, що його відмовилися штурмувати всі без винятку підрозділи, включаючи найменитіші.

Виклик прийняв спецназ військової розвідки. Пам'ятаєте, які втрати понесли бойовики, включаючи (і в основному) «кіборгів» Кадирова?.. За деякими даними, до моргів Донецька за результатами бою за аеропорт було доставлено понад 350 убитих бойовиків.

Мені приємно повідомити вам, що штурмова група нашого спецназу становила всього 25 осіб, частина з яких вступила в бій перший раз у житті.

Вони, у взаємодії з нашою авіацією, зробили неймовірну річ: з боєм взяли укріплений пункт противника, який у декілька разів перевищував їх числом і особливо засобами. Втратили при цьому лише двох легкопоранених. Ця сторінка назавжди увійшла в музей слави всіх спецпідрозділів світу.

Далі – більше: успіхи наших військ остуджують найгарячіші голови. Вже ніхто не говорить про «точкові удари», навпаки, вата все більше панічно кричить про те, що завтра українці візьмуть Крим.

Обов'язково візьмемо, зайчики.

Ми ще Москву візьмемо. Принаймні, візьмемо участь.

Коли у вас йшли чеченські війни, ваше суспільство не дало ні добровольчих батальйонів, ні широкого волонтерського руху, ні активної підтримки армії в ЗМІ, нічого.

Ваші штаби не були переповнені висопоставленими зрадниками, ваш президент і силові міністри не втекли до ворога, здавши йому всі секрети, а до того цілеспрямовано не розвалювали армію чотири роки поспіль.

Чечню не забезпечував Китай, заганяючи через кордон тисячі бойовиків і сотні одиниць найсерйознішої сучасної техніки – з екіпажами зі своїх кадрових офіцерів. Все це дісталося нам – вашими стараннями. І наше суспільство підняло армію з попелу, спорядило, постачило, пішло вперед.

Так, у нас ще безліч недоліків і недоробок. Є важкі помилки, є зрада. Але ми не стріляємо по житлових кварталах без розбору. Ми не катуємо своїх полонених у фільтраційних таборах і не тягаємо їх, прив'язаних тросами до БТРів.

Вам належить пережити не лише військову поразку, вам доведеться пережити важку моральну катастрофу, рівних якій ви не знали за всю свою історію. Катастрофу і розвал вашого затишного ватного світу, тюрми народів.

Ми ховали Небесну сотню, оплакували загиблих, а ви в цей момент вдарили нам у спину в Криму.

І те, що ви скоро переживете – буде малою частиною вашої плати за те, що ви знали, але не хотіли знати. Улюлюкали над чужими бідами, які самі ж і влаштували. Знущалися над чужими загиблими.

І ось тоді, в Москві, спаленій місцевим майданом, російським бунтом, осмисленим (цього разу) і нещадним, де-небудь на найвищий уцілілій кремлівській стіні, я, з глибоким задоволенням, напишу:

– Руїнами Московії задоволений.

Горе вам, переможеним.

Олексій АРЕСТОВИЧ,
http://censor.net.ua

З НАГОДИ 20-РІЧЧЯ ПОДІЇ

ПОДОРОЖ НАВКОЛО СВІТУ

Українське подружжя – Валерій Дісанович Петущак і Наталя Леонідівна Македон – 20 років тому поставили перед собою високу мету: обійти на своїй невеличкій яхті «Лелітка» навколо світу. Про цю подорож капітан яхти мріяв ще з дитинства, зачитуючись творами Жюля Верна. Взаєморозуміння та взаємодопомога, за словами капітана, та надійність яхти і досвід інших мандрівників світу допомогли їм здійснити цю унікальну і першу за часів незалежності нашої держави навколосвітню подорож… А ще – безмежна любов до України, до української землі, до українців – нащадків і носіїв культури найдавнішої цивілізації та бажання завжди і скрізь підтримати українську справу!

Подружжя мандрівників завжди марили подорожами до нових незвіданих куточків Землі. Спочатку за часів існування ще Радянського Союзу це були мандрівки в Карпати, до Криму, Карелії, на Кавказ і Алтай… – всюди, де була можливість на той час побувати.

Але недосяжною мрією залишалась подорож у Великий світ…морями й океанами. І ось нарешті в 1990 році така нагода з'явилась… Як досвідченого штурмана, Валерія Дісановича запрошують в навколосвітню подорож на щойно збудованій в Дніпропетровську та доставленій до Владивостоку найбільшим літаком світу АН-225 «Мрія» яхті «Дніпро». Після багатьох перипетій яхта виходить у подорож, потрапляє в жахливий шторм в Японському морі, доходить до Нової Зеландії й несподівано для Петущака залишається в Австралії…

Валерій Дісанович принципово повертається в рідну Україну й не полишає мрію здійснити навколосвітку. І така нагода з'являється в нього вже в незалежній Українській державі у 1994 році… Колега нашого капітана Микола Кузьменко по Київському крейсерському яхтовому клубові запропонував Петущаку обміняти його маленьку річкову на свою, більшу, яхту, як зясувалося пізніше, дуже міцну й надійну, побудовану ним власноруч за сім років. У нашого капітана несподівано для нього самого з'явилась фінансова можливість зробити цей зовсім недешевий обмін і він погодився… Яхту з легкої руки дружини капітана Наталі Леонідівни, яка дуже захоплена творчістю геніальної Лесі Українки, назвали «Леліткою» – донькою Бога Сонця й Богині Води…

31 липня 1994 року після довгих приготувань наше подружжя вирушає в далеку і нелегку мандрівку, яка триватиме… майже чотири роки.

За цей час капітан і «його екіпаж» в особі дружини здолають три океани і 18 морів, побувають на різних островах і континентах. На їхньому шляху будуть смертельні 12-бальні шторми, небезпечні зустрічі з африканськими й сомалійськими піратами, китами-касатками й акулами… А ще вони знайдуть багато друзів серед французьких, американських, німецьких, австралійських, новозеландських яхтсменів-відчайдух, які зустрічатимуться на їх довгому шляху. Про все це подружжя розповість пізніше в захоплюючій книзі «Солоний гопак», та перевиданій в Україні братами Капрановими українською, а в Польщі польською «Подорожі за три океани».

Київський крейсерський яхт-клуб не був би гоноровим столичним яхт-клубом, якби не здійснив через 16 років ще одну навколосвітку. Подорож «Лелітки» стала гарним прикладом для яхти «Купава» під керівництвом капітана Юрія Бондаря та його команди у складі кінорежисера Юрія Іллєнка, Андрія Зубенка і Валерія Демонтовича. Вони здійснили свою подорож навколо світу, обігнувши Американський континент навколо дуже небезпечного мису Горн між Південною Америкою та Антарктидою!

Є надія, що без перебільшення героїчна навколосвітня подорож подружжя Петущаків на «Лелітці» послужить гарним прикладом ще для багатьох поколінь українських яхтсменів, зокрема й для сина Валерія Дісановича – Сергія та внука Валерія, які продовжують славну сімейну традицію яхтингу.

Георгій ЛУК'ЯНЧУК

НАША МОВА КАЛИНОВА…

ЯК МИ ГОВОРИМО І ПИШЕМО

Неправильно	Правильно
Батьками зоране поле…	Батьки зорали поле…
Більшість із проголошеного…	Більша частина виголошеного…
До востребовання…	До запитання…
Дрель ручна…	Дриль ручний…
Останні з могіканів…	Останній з могікан…
Доходне місце…	Зискове (вигідне) місце…
Квітчині-Основ'яненкові повісті…	Повісті Квітки-Основ'яненка…
Рідке повітря…	Розріджене повітря…
Сокровенна розмова…	Таємна розмова…
Сочне яблуко…	Соковите яблуко…
Віддаватися мріям…	Поринути в мрії…
Буря вляглася…	Буря вщухла…
Зробив крок назад…	Ступив крок назад…
Зробити докір…	Висловити докір (дорікнути)…
Дівоча байдужість кидається в очі…	Дівоча байдужість впадає в очі…
У підходящий час…	У слушний час…
А значить…	А отже…
Набекрень…	Набакир…
Повально…	Поголовно (усі до одного)…
Точно відомо…	Достеменно відомо…

Підготувала Марія ВОЛОЩАК

Практичні посібники Марії Волощак **«Особливості правопису, відмінювання та походження імен»**, **«Неправильно – правильно. Довідник з українського слововживання»**, **«Збірник мовностилістичних порад лінгвістів, літературознавців, публіцистів»**, **«Складні випадки правопису та відмінювання прізвищ і географічних назв»** можна замовити тел. (044)353-19-77, моб. (095)718-98-00, (068)789-59-12, e-mail: **voloschak@yandex.ru**

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор – Степан Брацюнь,
головний редактор – Марія Базелюк.
Редакційна колегія: Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08
e-mail: nacija@ukr.net

Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит", ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видрукувано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9